

ΜΑΓΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ | MAGICAL GREECE

φωτογραφίες ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΜΑΡΑΓΔΗΣ | κείμενα ΕΛΕΝΗ ΓΚΕΪΤΖ ||| fotos ANDREAS SMARAGDIS | texts ELENI GAGE

2η έκδοση, 2nd edition

ISBN: 978-960-8386-76-1

© Copyright: Εκδόσεις ΚΕΡΚΥΡΑ Α.Ε. - Economia PUBLISHING
1η έκδοση, Ιούνιος 2008
2η έκδοση, Ιούνιος 2011

© Copyright: KERKYRA Publications SA - Economia PUBLISHING
1st edition, June 2008
2nd edition, June 2011

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: Εκδόσεις ΚΕΡΚΥΡΑ - Economia PUBLISHING
ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: Φανή Καραφύλλη
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ιφικράτης Πολάλης
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ: Λίτσα Αχλίου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ: Καλλιόπη Γουρντή
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ & ΕΞΩΦΥΛΛΟ: **admore**

PRODUCTION: KERKYRA Publications - Economia PUBLISHING
PUBLICATION COORDINATOR: Fani Karafylli
TRANSLATION: Ifikratis Polalis
PROOF-READING (greek version): Litsa Achliou
PROOF-READING (english version): Kalliope Gourntis
LAYOUT, COVER DESIGN: **admore**

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ

ΚΕΡΚΥΡΑ
ε κ δ ό σ ε ι ς **eco. nomia**
BOOKSTORE

Βλαχάβα 6-8, 105 51 Αθήνα
Τηλ.: 210- 3314.714, fax: 210-3230.338
www.economia.gr, bookstore@economia.gr

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, με οποιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή σε άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη και των δημιουργών.

DISTRIBUTION

KERKYRA
publications **eco. nomia**
BOOKSTORE

6-8 Vlahava street 105 51 Athens-Greece
Tel: 0030-210-3314.714, Fax: 0030-210-3252.283
www.economia.gr, bookstore@economia.gr

All rights reserved. No part of this book may be reprinted or reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, electrostatic, magnetic tape, mechanical, photocopying, recording or otherwise, whether in its original form or in a translated or adapted version, without the publisher's, author's and photographer's prior written permission.

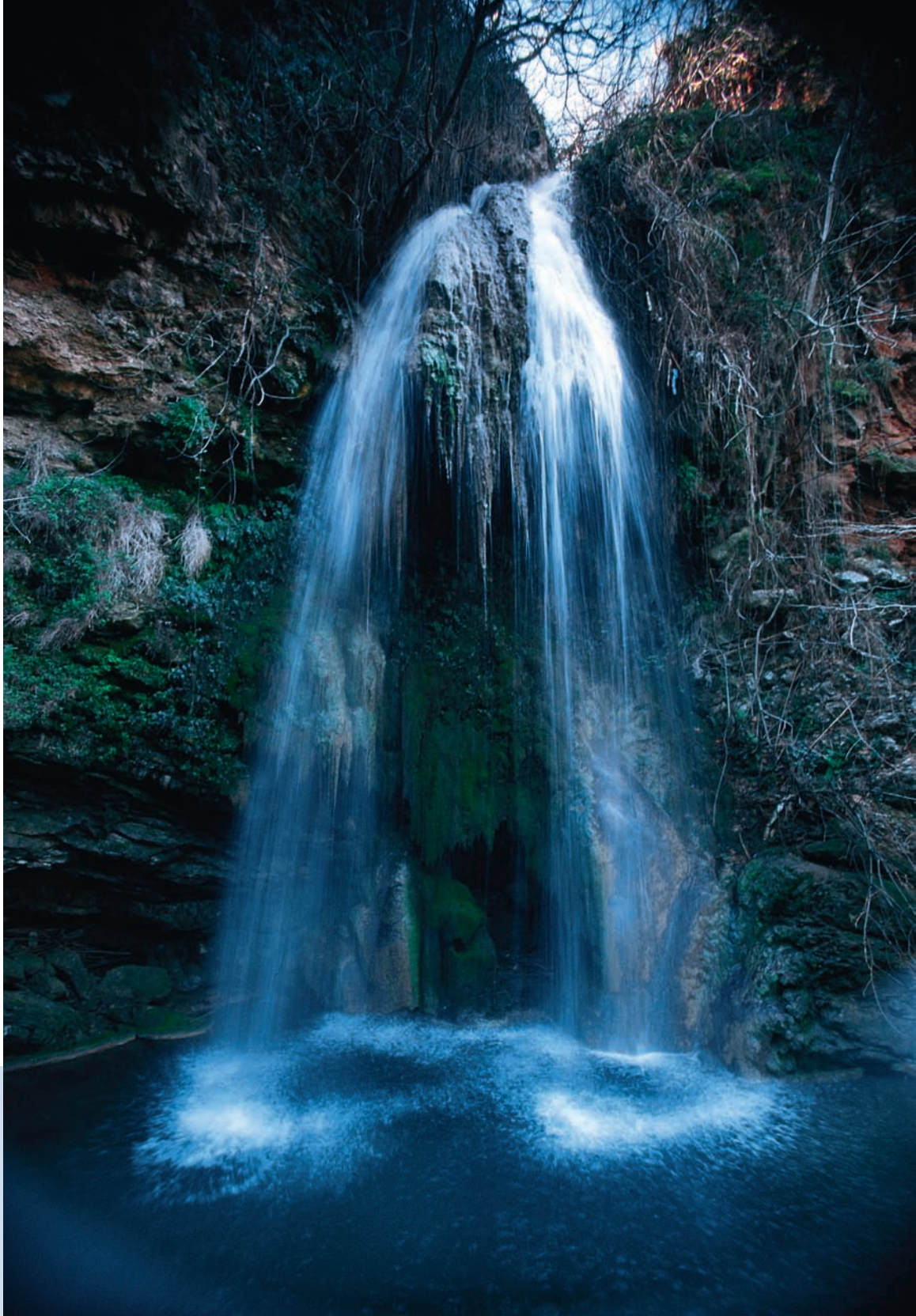
“You are not aware so much of a landscape coming to meet you invisibly over those blue miles of water, as of a climate,” Lawrence Durrell wrote about sailing from Calabria to Corfu in “A Landmark Gone.” “Entering Greece is like entering a dark crystal; the form of things becomes irregular, refracted.”

For most visitors, entering Greece involves crossing over water, whether it’s sailing over the Ionian in a yacht, chugging across the Aegean on a ferry, bumping over the Saronic Gulf in a hydrofoil, or flying in a plane over expanses of blue sea, punctuated by white-tipped waves. Water surrounds Greece and, in part, defines it; the land mass of Greece is no larger than that of the state of Alabama, but throw in the seas and the country stretches from the edge of the Balkans to halfway to Africa, with Crete floating between mainland Greece and the Libyan coast. Today Greeks celebrate their seas, and on May 1st, many families head to the seashore for the first swim of the season, a tradition that’s considered so delightful the prostitute in *Never on Sunday* uses the phrase, “And they all went to the seashore,” the same way others might say, “And they all lived happily ever after.” But the seas can also be treacherous, and for generations were seen as what separated Greeks in the diaspora, living in *xenitia*, exile, from their loved ones who had stayed behind.

The praises—and lamentations—of the Greek oceans have been sung since Homer described Odysseus crossing the wine-dark sea, but Greek waters can mean any number of things besides the immortal *thalassa*. Along with the sea, Smaragdis has captured Greece’s enchanted waterfalls, deceptively placid lakes, shallow salt pans, settled harbors, even a snow-covered shore. The bodies of water on these pages hide many secrets, from the waterfalls said to be the playground of neriads, to Ioannina’s Lake Pamvotis, where the tyrant Ali Pasha drowned his enemies. Going beyond The Big Blue, Smaragdis has captured waters in shades ranging from wine-dark to emerald green, amulet-blue to soft pink to snow-filled gray. In these pages, it seems there are almost as many different types of Greek waters as there are Greeks.

Τα Κύθηρα έχουν πάρα πολλούς καταρράκτες, συμπεριλαμβανομένου και αυτού που απεικονίζεται στη φωτογραφία, ο οποίος φέρει το όνομα «Φόνισσα», διότι σύμφωνα με έναν τοπικό θρύλο κάποτε δύο γυναίκες διαπληκτίστηκαν στην κορυφή του λόφου και η μία έσπρωξε την άλλη, με αποτέλεσμα η τελευταία, έχοντας παρασυρθεί από τον καταρράκτη, να πέσει στο γκρεμό βρίσκοντας το θάνατο. Άλλη εκδοχή του θρύλου θέλει μια κοπέλα να γλιστρά και να πέφτει, βάζοντας έτσι τον ίδιο τον καταρράκτη στο ρόλο της όμορφης και άσηπτης φόνισσας. Σε μικρή απόσταση από τη «Φόνισσα» βρίσκεται η «Νεράιδα», ένας πιο προσηνής καταρράκτης, όπου σύμφωνα με την παράδοση οι νεράιδες στήνουν χορό κάθε βράδυ.

Kythera is full of waterfalls, including this one named Fonissa, or "Murderess", because, according to local legend, two women once argued at the top of the hill, and one pushed the other, who fell off the cliff down the waterfall to her death. Another variant has a young girl slipping and falling, making the waterfall itself the beautiful, violent murderess. Not far from Fonissa is "Neraida", a more benign waterfall where fairies are said to dance each night.

Στο Αιγαίο πέλαγος, στα ανοιχτά των ακτών της Μυκόνου, ένα κρουαζιερόπλοιο στέκει επιβλητικό ανάμεσα σε παρατημένες θαλαμηγούς και ψαρόβαρκες, φωταγωγώντας μια παραλία που κάτω από άλλες συνθήκες θα ήταν σκοτεινή. Την ημέρα είναι σπάνιο φαινόμενο να βρει κανείς άδεια ξαπλώστρα στις παραλίες της Μυκόνου· στις πιο μοδάτες από αυτές πρέπει να γίνονται πολλές μέρες νωρίτερα κρατήσεις καθισμάτων κατά την περίοδο αιχμής.

In the Aegean off the shores of Mykonos, a cruise ship reigns over abandoned yachts and fishing boats, illuminating an otherwise darkened beach. By day, an empty sun lounger is a rare sight on the shores of Mykonos; at the more exclusive beaches, chairs must be reserved days in advance in high season.

ON THE LAND

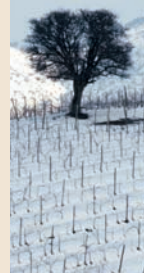
"Thou small, but favour'd spot of holy ground!" wrote Lord Byron in his poem "Childe Harold's Pilgrimage". He was specifically praising the charms of "monastic Zitsa", a wine-growing region outside of Ioannina, but one could describe all of Greece as a "small, but favour'd spot of holy ground." With an area of only 50,949 square miles, the country is indeed small, and as the countless churches and ancient temples indicate, holy. "Favored" is the only point of contention. One could argue that, at times, the land of Greece seemed cursed, first by invaders from the Franks to the Venetians to the Turks who ruled for almost five hundred years, then by a series of wars and famine that dominated the first half of the 20th century. And much of Greece's land, from the volcanic islands of the Cyclades to the rocky mountains of the North, is arid and difficult to cultivate, a fact which spurred massive numbers of immigrants to leave and seek their fortunes elsewhere during the 19th and 20th century. But when considering the fertile plains of the Peloponnese, the beautiful curves of the country's shores and mountains, and the riot of wildflowers that carpet the earth in Spring, it is impossible not to think of Greece as a wildly favored spot, blessed by nature.

Greece is a land that is haunted by its history—visible in the temples, the mosques, and the mountains themselves— but hallowed by it as well. "The rareness of Greece lies in this singular purity of landscape-awareness," Lawrence Durrell observed in an essay on Delphi. "The historic memories echo on, drone on like the bees that once droned in the tomb of Agamemnon." And the poet Yannis Ritsos wrote, "This land is much loved/with patience and dignity. Every night, out of the dry well,/ the statues emerge cautiously and climb the trees."

Smaragdis captures this essential quality of the Greek landscape, the way the light, the earth and the force of history combine to make every tree in his photos seem like the tree the gods whispered from at Dodona, every sheep the Golden Fleece, every column a message from the ancients. In these timeless images, the Greek land contains memories of the past and inspiration for the future.

Οι Λιβανάτες, κωμόπολη της Κεντρικής Ελλάδας, διεκδικούν το δικό τους μερίδιο στη δόξα: έχουν να επιδείξουν τον αρχαιολογικό χώρο της αρχαίας πόλης που φέρει το όνομα Κύνος, τρεις παραλίες που έχουν βραβευθεί με την μπλε σημαία της Ε.Ε. για τα καθαρά νερά τους και, από το 1996, ένα προϊόν με προστατευόμενη ονομασία προέλευσης, τις περίφημες πατάτες της περιοχής. Αναμφίβολα, η τελευταία επιτυχία θεωρείται και η πιο σημαντική για τους 3.500 κατοίκους των Λιβανάτων, πολλοί από τους οποίους ασχολούνται με τη γεωργία. Από την οπτική των τρακτέρ που οργώνουν αυτά τα καλλοσιτισμένα αμπέλια, οι τρεις παραλίες της κωμόπολης φαίνονται πράγματι πολύ μακρινές.

The town of Livanates in Central Greece has a few claims to fame: the archaeological site of the ancient city of Kynos, three beaches that have been awarded the E.U.'s blue flag for cleanliness, and, since 1996, protected designation of origin status for the region's famous potatoes. For the 3,500 inhabitants of Livanates, many of whom work in agriculture, the last fact is by far the most important. And for the tractors they are plowing vineyards, the town's three beaches seem far away indeed.

Υπήρχαν εποχές που οι οικογένειες κρύβονταν μέσα στους οχυρωματικούς πύργους της Μάνης ανταλλάσσοντας πυρά για όσο διάστημα υπήρχαν βεντέτες –ο άγραφος νόμος τους κράτησε ως και τα τέλη του 19ου αιώνα. Σήμερα, στο απογευματινό φως, τα χωριά παραμένουν γαλήνια, όμως τα κτίρια αποτελούν μια συνεχή υπόμνηση του πολεμικού παρελθόντος της περιοχής.

Families once hid inside the fortified towers of Mani, shooting at each other during vendettas that were fought through the end of the 19th century. The villages are now peaceful in the afternoon light, but the buildings are constant reminders of the area's martial past.

BENEATH THE SKY

“I wish I could cut you a slice of this bell-blue heaven and water at the same time,” Lawrence Durrell wrote to his editor, Anne Ridler, from his home in Athens during World War II. “One leans forward on the toes and has the sensation of flying; and the whole town lies outside the window, polished and graven up like a shield.”

Along with the sea and the land, the sky completes the holy trinity that forms the Greek landscape. As much as the sea between them, the bright, sharp sky above the scattered islands and the mainland of Greece unites the country into a nation, and while the alternating stripes of the Greek flag are said to represent the blue of the sea and the white of the sea foam, they also call to mind the sky and the clouds that shelter the country below.

In Smaragdis' photos, the sky is a dominant feature, whether it is enveloping the clifftop town of Pyrgi on Santorini, which appears to rise from the clouds, or providing a color-saturated background to offset the stark splendor of the Acropolis. Classical temples, crumbling fortresses, humble chapels, even inquisitive sheep, all seem to reach up towards the sky, perhaps seeking to recapture Durrell's "sensation of flying."

Κάποτε η Τήνος διέθετε εκατό ανεμόμυλους, οι οποίοι χρησιμοποιούνταν για το άλεσμα του σιταριού που επρόκειτο είτε να εξαχθεί είτε να θρέψει τον τοπικό πληθυσμό. Σήμερα έχουν απομείνει είκοσι ανεμόμυλοι, των οποίων η κατάσταση ερείπωσης κυμαίνεται κατά περίπτωση, ενώ δύο από τους ανεμόμυλους της παραπάνω εικοσάδας βρίσκονται ακόμη σε λειτουργία. Όσοι έχουν το δικό τους ανεμόμυλο θεωρούνται από τους ντόπιους ειδικοί στην πρόβλεψη του καιρού—τόσο μεγάλη εμπειρία έχουν αποκτήσει από την παρατήρηση του ουρανού, ψάχνοντας να βρουν σημάδια αλλαγής του καιρού. Η παρούσα φωτογραφία υποδηλώνει πως θεός και άνθρωποι καμιά φορά μετέρχονται τις ίδιες μεθόδους, αν κρίνει κανείς από τον ανεμόμυλο που φαίνεται σε πρώτο πλάνο, έτσι όπως αναπαράγει το περίγραμμα του βουνού που βρίσκεται στο φόντο.

Tinos once had a hundred windmills which were used to grind wheat for export and to feed the local population. Today, twenty remain, in various degrees of ruin, with two of the 20 still functioning. The owners of windmills are considered local experts at predicting the weather, having become so adept at watching the sky for signs of change. In this photo, there is a hint that God and man sometimes work along the same lines, as the windmill in the foreground echoes the shape of the mountain behind it.

«Η Ακρόπολη στέκει πάναγνη και πανέμορφη πάνω στον ψηλό της βράχο, σ' έναν χώρο που ορίζεται από το λευκό», έγραφε ο Ντάρρελ στο φίλο του Τζορτζ Γουίλκινσον το 1940. «Και ο ήλιος δεν φαίνεται να νοιάζεται καθόλου». Όμως, όταν ο ήλιος βασιλεύει και ο ουρανός αρχίζει να παίρνει πιο σκούρες αποχρώσεις του μπλε, τότε είναι που έχουμε την καλύτερη εκδοχή της Ακρόπολης, καθώς τα ιερά της σχηματίζουν μία λαμπερή πόλη πάνω στο βράχο, με το θέατρο Ηρώδου του Αττικού –κτισμένο το 161 π.Χ.– να βρίσκεται λίγο πιο κάτω, συνεχίζοντας να φιλοξενεί παραστάσεις ακόμη και σήμερα.

"The Acropolis is quite pure and beautiful on its plateau of white space," Durrell wrote to his friend George Wilkinson in 1940. "And the sun shows no sign of minding." But it is when the sun goes down and the sky turns deepening shades of blue that the Acropolis is shown to its best advantage, its temples forming a sparkling city on a hill. The theater of Herod Atticus below, which was built in 161 AD, continues to host concerts to this day.

TOWARDS DIVINITY

The Ancient Greeks built their temples to inspire worshippers and to please the gods, situating them in places of great natural beauty. The modern Greeks, when building their churches, chapels, and monasteries, are often moved by the same impulse, which is why the purity of a white-washed church is so often seen against a blue backdrop, whether it's the sea in the distance or the sky surrounding a cliff-top chapel—a juxtaposition of the manmade structure and the landscape surrounding it— which reminds us of the spark of divinity found in people and in nature. The white of so many chapels also serves as a foil for the bright Greek sunlight. In an essay about the island of Corfu, Lawrence Durrell described “the dancing magnesium-flare quality of the sunlight blazing on a white wall; in the depths of the light there is blackness, but it is a blackness which throbs with violet— a magnetic unwearying ultraviolet throb. This confers a sort of brilliant skin of white light on material objects, linking near and far, and bathing simple objects in a sort of celestial glow-worm hue. It is the naked eyeball of God, so to speak, and it blinds one.” Even given the awe-inspiring surroundings, the sunlight on the white-washed walls and simple beauty of the chapels, the spark of divinity in Smaragdis’ photos is perhaps best captured in the faces of the worshippers as they parade the icon of the Virgin Mary or meditate in the mystery of a sacred cave.

Η πιο γνωστή εκκλησία της Πάρου είναι αυτή της Παναγίας της Εκατονταπυλιανής (ή Καταπολιανής, της Παναγίας με τα 100 ανοίγματα-πόρτες), για την οποία λέγεται ότι κτίστηκε από την Αγία Ελένη, μητέρα του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου, ως εκδήλωση τάματος προς την Παναγία. Πρόκειται για μία εκκλησία με 99 φανερά ανοίγματα, αλλά και ένα κρυφό άνοιγμα που, σύμφωνα με την παράδοση, θα αποκαλυφθεί μόνον όταν οι Έλληνες πάρουν ξανά την Πόλη. Μία από τις τελευταίες θέσεις στην κατάταξη που αφορά το μέγεθος των εκκλησιών της Πάρου καταλαμβάνει αυτό το ιδιωτικό εκκλησάκι, το οποίο έχει μία μόνο πόρτα, ένα καμπαναριό, καθώς και πιο ταπεινή καταγωγή. Αν και δεν ξέρουμε πολλά γι' αυτό, θα μπορούσε εντούτοις να λέγεται το Χιλιαγκάθινο Εκκλησάκι, έχοντας πάρει το όνομά του από το εικονιζόμενο φυτό βοκαμβύλια.

The most famous church on Paros is that of the Panagia Ekatontapyliani, Our Lady of the 100 Doors, which is said to have been commissioned by Saint Helen, the mother of the Emperor Constantine, and has 99 visible openings, along with one hidden one which will only become visible, legend has it, when Istanbul reverts to Greek control. On the other end of the spectrum of churches on Paros, the small private chapel in this photo has just the one door, one bell tower, and no imperial pedigree. Its name is unknown, but it could be called the Church of the Thousand Prickers, after the bougainvillea plant in the photo.